

Mijmeringen en verlangens ...

Nieuwsbrief januari 2016
New Cooking Bag

Door een dierbare vriendin ben ik in de gelegenheid gesteld enige dagen bij mijn moeder in Nederland door te brengen.

Toen ik hier aankwam, was het Groningse dorp van mijn moeder door ijzel nagenoeg van de buitenwereld afgesloten en schaatsten er kinderen op straat. Inmiddels heeft de regen de ergste kou verdreven. De kerstboom is weer uit elkaar gehaald en opgeborgen op zolder, mijn koffer slingert half ingepakt rond in de huiskamer en ik overdenk het afgelopen jaar. Zoveel mooie herinneringen ...!

Wat hadden we een succes met de New Cooking Bag! Nooit gedacht dat de Ghanezen er zo mee weg zouden lopen en we zoveel positieve reacties zouden krijgen! Ik herinner me de dag dat ik op een 2 daagse conferentie in onze hoofdstad sprak voor een volle zaal over de New Cooking Bag en onze werkplaats... Na prachtige maar ietwat ingewikkelde speeches over business modellen, geavanceerde technologie en marketing, hield ik een vurig en enthousiast pleidooi over de gewone inheemse kapokboom, onze werkplaats waar eenvoudige lokale, maar heel bijzondere vrouwen een prachtig product maken dat zoveel impact heeft op de mens en het milieu. Op beide dagen stond ik daarna als een ware marktvrouw onze New Cooking Bag aan te prijzen en mijn verhaal werd steeds mooier... Echt rijen dik stonden ze om me heen. Plots werd ik door een man op mijn schouder getikt en vroeg hij of hij het even mocht overnemen. Eerst aarzelend maar met steeds meer moed vertelde hij aan de omstanders dat hij de dag ervoor een NCB hier had gekocht, er 's avonds voortreffelijke rijst mee had klaargemaakt en dat de NCB nu achter in zijn auto dienst deed als koelkast en zijn blikjes frisdrank al urenlang koud hield... Prachtig! In een mum van tijd was ik alle New Cooking Bags kwijt! Vrouwen omhelsden me, een man gaf me spontaan een paar nieuwe handgemaakte teenslippers en zelfs nu krijgen we nog steeds bestellingen van mensen die die dag voor het eerst hoorden wat Ghana zelf te bieden heeft op het vlak van duurzame energie....

Ik denk aan Dini van Dockum, een vrouw die aanbood New Cooking Bags te gaan maken in Nederland waarvoor van elke verkochte NCB er 10 euro naar onze werkplaats zal doorstromen. In plaats van kapok gebruikt ze schapenwol die eenzelfde geweldige isolerende werking heeft! Ik zal u er het komende jaar meer informatie over geven!

Een filmploeg uit Zuid-Afrika kwam 2 dagen bij ons filmen voor een documentaire over duurzame, lokale projecten en wat voor invloed dat heeft op de mens die daar werkt. Hamdia in het middelpunt, een hoofdrol die ze zo verdient! Zodra de documentaire op internet verschijnt zal ik het aan jullie

doorgeven!

Glimlachend denk ik terug aan al die leuk reacties die ik kreeg na mijn oproep of mensen mij op gang zouden willen helpen bij het opzetten van een nieuw project in Ghana: het maken van wasbare luiers op de werkplaats. Ik kreeg voorbeelden toegestuurd over de post, handige tips via de mail en ik werd uitgenodigd voor een demonstratie! Heerlijk om weer geprikkeld te worden voor een nieuwe uitdaging!

Ik ben benieuwd hoe het met Selma is... Een jonge meid met zware epilepsie die het stempel 'gek' nu gelukkig kwijt is. Door anderen in de werkplaats en haar familie te informeren wat toevallen werkelijk zijn en met behulp van de juiste medicatie is ze nu een heel ander mens geworden die uitstekend meedraait, plezier heeft, veel meer zelfvertrouwen en een toekomst heeft!

Zal Lizzy al terug zijn na een bezoek aan haar moeder? Zal ze haar kleine dreadlockjes nog hebben die haar zo stoer staan of uit ongeduld haar haar kort hebben laten knippen? Ik verheug me er nu al op om haar haar nieuwe schoenen te geven! Haar liefste wens! En om straks weer samen op de brommer schooltassen te tellen, bungelend om zoveel kinderschouders als we naar de werkplaats broezen...

Ik verheug me er op om straks Fatawu weer te zien. Een jongetje van 10 met het syndroom van Down, wiens moeder nu bij ons werkt en hij ondertussen een wereld verkent die eens zo klein was... Zijn moeder moest, om geld te verdienen op de markt, haar zoontje vaak alleen thuis in hun hut opsluiten. Door zijn moeder een baan aan te bieden gaat de wereld voor Fatawu open en we hopen dat hij over een poosje, als zijn moeder bij ons aan het werk is, overdag naar de Special School kan... Zo'n ontzettend lief kereltje!

Zal Haruna straks, -na me eerst een beetje hard en onhandig geknuffeld te hebben- weer zachtjes en ongegeneerd vragen of ik ook deze keer een doosje snuiftabak uit Nederland voor hem heb meegenomen?

Zal Rahi, na 40 dagen verplicht thuisgebleven te zijn na de bevalling, nu met haar zoontje aan de borst weer ijverig met de regenjassen in de weer zijn achter haar naaimachine?

Zullen de medewerkers me straks weer één voor één vragen hoe de reis was, hoe het met mijn moeder is? Met mijn zussen, met mijn hele familie, met mijn vrienden, en ik wel honderd keer mag antwoorden: Fine! Fine! Fine, they are all fine!!!! En zullen ze steeds, overal waar ze maar bij kunnen in mijn vel knijpen en lachend en onomwonden zeggen: "You've grown fat!!!"

Mijn mijmeringen zijn overgegaan in verlangen... Het is mooi geweest! Prachtig zelfs, maar ik ga terug naar huis!

